

DAUGIAU NEI 2 MILIJONAI SKAITYTOJŲ INTERNETE

AFTER KNYGŲ SERIJOS GERBĖJAMS!

BLOGASIS ROMEO

1 DALIS

LEISA RAYVEN

baltos lankos

Leisa Rayven

Blogasis Romeo

romanas

Iš anglų kalbos vertė Marija Bogušytė

baltos lankos

Versta iš:
Leisa Rayven, *Bad Romeo*,
St. Martin's Press, New York, 2014

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-479-029-4

Copyright © 2014 by Leisa Rayven
All rights reserved.

© Kerri Resnick, viršelio dizainas
© Marija Bogušytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

Kas veikti gamtai pragaro gelmėj,
Jei suteiktas yra šėtono sielai
Toks dangiškas paveikslas? Kam knyga,
Pilna niekšybės, įrišta taip puikiai?*

– Džuljeta, kalbanti apie Romeo
Viljamas Šekspyras, „Romeo ir Džuljeta“

* William Shakespeare, „Romeo ir Džuljeta“, Vilnius: Baltos lankos, 1997, vertė A. Churginas. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

Visi palinksim, bet neturiu žalio supratimo, apie ką ji šneka. Holtas pasitrina akis ir garsiai atsidūsta. Kaip suprantu, ir jis nesuprato.

– Gerai, pradedam.

Į vietą stoja pirmoji pora. Zo ir Džordanas. Keletą minučių pasitaria ir pradeda judėti. Akivaizdu, kad Zo veda, o Džordanas seka. Juda vien rankomis ir niekuo daugiau. Staiga Džordanas sukikena. Erika pasižymi kažką bloknote. Kaip suprantu, jis susimovė. Nusišypsau. Holtas irgi.

Dar vienu mažiau.

Pratimą paeiliui atlieka ir kitos poros, o Erika sklendo ratais kaip vanagas atidžiai stebėdama kiekvieną judesį. Sprendžia, kurie verti kito etapo. Kai kurie neatlaiko įtampos. Sunku ir apsaakyti, kaip jaudinuosi.

Pagaliau ateina mūsų eilė, atsistojame priešais grupę. Holtas čiūžteli koja. Rankos kišenėse, pečiai sukumpę. Pasitikėjimo nekalia. Norėčiau nusilengvinti ir/arba išsivemti. Negaliu nei viena, nei kita, todėl perkeliu svorį nuo vienos kojos ant kitos ir meldžiu šlapimo pūslės pakentėti.

Erika trumpai mus stebi.

Suprantu, kad abu su Holtu stovim sulaikę kvėpavimą.

– Ką gi, judu, – taria ji, – paskutinis šansas mane sužavėti.

Holtas dirsteli į mane ir matau, kaip jo veide atsispindi mano neviltilis. Jam šito reikia. Galbūt tiek pat, kiek ir man.

Erika pasilenkia prie manęs ir kiek tyliau taria:

– Jis juda, jūs judat, panele Teilor. Suprantat? Įkvėpkit jo orą.

Raskit ryšį.

Paskui žvilgteli į Holtą:

– Turi ją įsileisti, Itanai. Negalvok apie tai, tiesiog veik. Trys bandymai, ir tu laisvas, prisimeni?

Jis linkteli galva ir nuryja seilę.

– Turit tris minutes pasiruošti.

Ji nueina, o mudu su Holtu pasitraukiam į auditorijos galą. Stovi visai šalia, skaniai kvepia. Nesakau, kad buvo svarbu tai pastebėti, bet mano smegenims reikia atitrūkti nuo nervų, o skanus Holto kvapas labai padeda.

– Klausyk, – taria jis pasilenkdamas. – Man šito reikia, aišku? Nesumauk visko.

Iš piktumo net paraudonuoju.

– Ką? Tu lygiai taip pat gali viską sumaut kaip ir aš. Ir ką Erika turėjo omeny, sakydama: „Trys bandymai, ir tu laisvas“?

Jis pasilenkia arčiau, bet į mane nežiūri.

– Treti metai, kaip dalyvauju atrankose. Jei šiemet nepatenku, viskas. Daugiau dalyvauti negalėsiu. O tėvas galės su pasigėrėjimu išrėžti: „Ką aš sakiau?“ Ir tikėsis, kad stosis į medicinos mokyklą. Daug dirbau. Man šito reikia, supranti?

Sutrinku. Stebėjau jį visą dieną. Ar tie žmonės akli?

– Kodėl anuos sykius nepatekai? Tu tikrai gabus.

Nerealiai gabus.

Jo išraiška trumpam sušvelnėja.

– Man sunku... susiderinti su kitais dalyviais. Regis, Erika įsitikinusi, kad aktoriui svarbu tai mokėti.

– Regis, su Zo nebuvo labai sunku.

Jis suprunkščia.

– Nebuvo jokio ryšio. Nieko nejaučiau, kaip įprastai. Erika suprato.

Pažvelgiu į mus stebinčią tamsiaplaukę damą.

– Ji jau yra tave vertinusi?

Palinksi.

– Kismet. Norėtų priimti, bet nepriims, jei nebūsiu to vertas. Jei neirodysiu, kad sugebu atlikti šį pratimą, per kurį kaskart susimaunu, viskas baigta.

– Viena minutė! – sušunka Erika.

Pulsas įsismarkuoja.

– Daryk viską, kad užmegztum su manimi ryšį, gerai? Jei čia neįstosiu, turėsiu grįžti pas savo pernelyg globėjiškus tėvus, o šito aš jokiais gauruotais būdais neatlaikysiu. Žinau, nustebsi, bet ne tu vienas rizikuoji.

Holtas susiraukia.

– Ar tu... ar tu ką tik pasakei „gauruotais“?

Kaklą išmėto baisus raudonis. Pasijuokė iš manęs vien todėl, kad nenoriu keiktis kaip visi kiti čia susirinkę gauruočiai.

– Patylėk.

Jo kreiva šypsenėlė išsiplečia.

– Rimtai? Gauruotai?

– Baik! Švaistai laiką.

Jis surimtėja ir atsidūsta. Atrodo labiau atsipalaidavęs, bet turbūt vien todėl, kad jo nerimas pereina man.

– Klausyk, Teilor...

– Mano vardas – Keisė.

– Nesvarbu. Atsipalaiduok, gerai? Mums pavyks. Žiūrėk man į akis ir... Jėzau, nežinau... Stenkis, kad ką nors pajausčiau. Neišsiblaškyk. Dėl to visi ir atkrinta. Susitelk į mane, o aš susitelksiu į tave. Sutarta?

– Gerai.

– Ir daugiau nesakyk „gauruotai“, nes juokina. Juk žinai, kad čia pornožargonas?

Ne, nežinojau, kad „gauruotai“ yra pornožargonas. Ar aš panaši į iškrypėlę, kuri žiūri pornofilmus?

Atsidūstu ir mėginu susikaupti. Mintys padrikos. Reikia nurimti.

– Ei, – taria paliesdamas man ranką. Visai nepadedą susikaupti. – Mums pavyks. Pažiūrėk į mane.

Pažiūriu jam į akis. Jo blakstienos juokingos.

Žiūri į mane taip atidžiai, kad jaučiuosi, lyg gavusi tiesiai į paširdžius.

Turbūt ir jis tai pajuto, nes išsižioja ir giliai įkvepia.

– Eina sau, – sumirksi, bet nenusigręžia.

Tarp mūsų susikuria nepaprastai intensyvi energija. Užsimerkiu ir atsikvepiu.

– Teilor?

– Keise.

– Keise, – sukužda jis švelniu desperatišku balsu. – Lik su manim. Prašau. Negaliu be tavęs.

Nugurkiu seilę ir linkteliu. Erika sušunka, ir mudu paeinam į auditorijos vidurį.

Atsistojam viens priešais kitą pėdos atstumu.

Jis daug už mane aukštesnis, taigi žiūriu jam į krūtinę, stebiu, kaip ji išsipučia ir susitraukia mėginant nusiraminti.

– Pasiruošusi? – sušnabžda jis.

Noriu sušukti: „Ne, Dieve, prašau, aš visai nepasiruošusi!“, bet pratariu:

– Taip, žinoma, – lyg tai nebūtų gyvybės ir mirties klausimas, ar bent jau labai svarbu.

Prieš pakeldama akis giliai įkvepiu. Jo išraiška nebe tokia desperatiška, ir jaučiuosi taip, tarsi būčiau išvydusi jį pirmą kartą, pamačiusi jį iš tiesų. Jaučiu jo energiją. Tarsi jį gaubtų karščio banga. Stovim taip kelias sekundes, kvėpuojam, nuo mūsų veriančių žvilgsnių oras aplink sutirštėja, ir mes susisiejam, lyg būtume dvi to paties žmogaus pusės.

Jis pakelia ranką, o aš seku, tarsi mūsų rankos būtų surištos tūkstančiais plonyčių virvelių, verčiančių jas judėti išvien. Tiksliai atkartuju jo tempą, judu išvien, kvėpuoju išvien.

Sujudam dar kartą, ir mūsų kūnai visiškai susivienija. Viskas taip tikra. Seniai taip nesijaučiau. Gal išvis niekada.

Priartėjam. Jis palinksta į priekį, aš – atgal. Pasvyru į šoną, jis – iš paskos. Nematomi mudviejų saitai įsitempia. Judesiai pagreitėja, bet visi nepriekaištingai tikslūs. Sudėtinga choreografija,

kurios niekada nesimokėm, bet mūsų raumenys kažkaip ją prisimena.

Jaudinanti akimirka.

Pasiekėm *zoną*. Tą stebuklingą būseną, kurią kartais pasiekia aktoriai, kai viskas sklandu ir aišku. Širdis, protas, kūnas. Jau esu tą jautusi, tik ne su kitu žmogumi.

Tai nuostabu.

Abu nusišypsom. Besišypsantis Holtas visai gražus.

Pakeliam rankas virš galvų; leidžiant žemyn delnai susiliečia. Jo delnai dideli ir šilti. Oda dilgčioja visur, kur prisiliečiam. Žiūriu jam į akis, abu sulaikom kvėpavimą, nežinau kodėl.

Bet po sekundės Holto veide pasirodo panika, jis įsitempia. Sumirksi, nuleidžia žvilgsnį, ir mūsų darna pradingsta. Energija teškiasi ant grindų ir išgaruoja.

Holtas žengia atgal, atsikvepia ir žvilgteli į Eriką.

– Viskas? Niekas taip ilgai neišbuvo. Jau baigėt, tiesa?

Erika pakreipia galvą ir tiriamai jį nužvelgia. Holtas įsitempęs ir išsekęs.

Nuleidžiu šaltas rankas. Prispaudžiu prie šonų ir jaučiu, kaip neramiai daužosi širdis.

– Tai baigėm ar ne? – klausia Holtas, ir visi šilti jausmai, kuriuos jam jaučiau, nugrimzta į jo šiurkštumo tamsumas.

– Taip, pone Holtai, – ramiai atsako Erika, prabėgomis žvilgtelėdama į mane. – Judu su panele Teilor užduotį įvykdėte. Šaukuoliai. Sakytum, giminingos sielos, ar ne?

Holtas piktai dėbteli.

Erika jam šiltai nusišypso.

– Galite sėstis. O visi kiti energingai jiedviem paplokkit.

Visa grupė ploja. Girdžiu dalyvius šnabždant ir stebintis, kaip puikiai mes pasirodėme.

Bet labiausiai stebiuosi aš.

Holtas pasitraukia prie sulankstomų kėdžių ir atsisėda. Zo šalia kažką postringauja ir prisiliečia prie jo peties dvigalvio raumens. Turbūt būtų subtiliau nusiplėšti marškinėlius ir melsti, kad ją pagrabaliotų. Jis nekreipia į Zo dėmesio ir alkūnėmis pasiremia į kelius.

Stengiuosi į jį nespoksoti.

Likusi popietės dalis pralekia kaip per miglą. Žmonės atkrinta, kitos poros taip pat sukeičiamos ir atlieka užduotį.

Galiausiai Erika mus paleidžia, ir visi vorele išeiname į koridorių laukti sąrašo tų, kurie pateko į antrą etapą.

Visi susirūpinę. Nė vienas nežinome, ar pasirodėme pakankamai gerai, kad patektume į kitą etapą. Net Zo abejoja. Kandžioja žandą iš vidaus ir vaikšto pirmyn atgal.

Aš grauziu nagus ir vis kartoju: „Prašau, prašau, prašau“, lyg maldos visatai kuo nors padėtų.

Koridoriaus gale sėdi Holtas, nugara atsirėmęs į sieną, sulenkęs kelius ir priglaudęs juos prie krūtinės. Tarsi jam ką skaudėtų.

Kad ir kaip šiandien elgėsi, man jo gaila. Visiems neramu, bet jis akivaizdžiai kankinasi.

Paeinu arčiau. Atrėmęs galvą į sieną ir užsimerkęs. Kai priliečiu petį, pašoka, tarsi būčiau pakračiusi elektra.

– Kas čia, po velnių? – rūsčiai į mane dėbteli, bet visai neatrodo baugus, – iš nerimo toks pažaliavęs, turbūt gautų vaidmenį filme „Mapetai“.

– Gerai jautiesi?

Nuleidžia galvą ant kelių ir atsidūsta.

– Gerai, eik iš čia.

Kurių galų, kam varginausi?

– Žinai, kad tu niekšas?

– Žinau.

– Tik pasitikslinau.

Jau sukuosi eiti, bet jis ištiesia ranką ir mane sustabdo.

– Teilor, klausyk... Aš...

– Aš *Keisė*.

– Keise...

Mano vardą ištaria taip... Kad apima keistas jausmas. Verčiau ir toliau vadintų Teilor.

Mosteli, kad prisėsčiau šalia. Prisėdu.

– Tiesiog... mudu nebūsim draugai, tai kam eikvoti energiją? Keliskart sumirksiu.

– Na... gerai.

– Tik tiek? Gerai? – nusivilia, tik nesuprantu kodėl.

– Anksčiau man niekas nėra sakęs: „Mudu nebūsim draugai“, nežinau, kaip tokiais atvejais elgtis. Ar padėkoti, kad paaškinai, kas akivaizdu, ar?..

Rankomis trina veidą ir atsidūsta.

– Kas? – klausiu. – Nežinau, kokio atsakymo tikiesi. Neplānavau būti tavo draugė.

– Gerai, – atsako jis vis dar trindamasis veidą.

Giliai įkvepiu ir stengiuosi tvardyti.

– Kas tau nepatinka? Šiandien, ko gero, išgelbėjau tau kailį, o tu elgiesi su manim kaip su šiukšle.

– Taip, – taria įtempęs ir kilstelėjęs pečius. – Todėl, kad tu tokia...

– Kokia? – klausiu. – Įkyri? Nemaaloni?

– Dviveidė.

Sutrinku.

– Hmm... kokia?

Jis atsidūsta ir papurto galvą.

– Mačiau, kaip žaidei tą populiarumo žaidimą. Davei tiems kietuoliams tai, ko jie norėjo, o tai kvaila, nes dauguma jų yra koktūs bjaurybės, tokios pat nuoširdžios kaip trijų dolerių banknotas.

O su manimi tu įžeidi, nepakanti ir agresyviai atvira. Ar taip žiauriai nepatinku, kad apsimetinėti nesiteiki?

Jis teisus, elgiausi taip pati to nesuvokdama. Aš niekada, absoliučiai niekada, su niekuo nesu taip kalbėjusi kaip su juo. Ne-parodau kitiems, kai supyktu ar susierzinu. Sutariu su žmonėmis. Visą gyvenimą sutariau. Jei kam nors nepatinku, stengiuosi patikti.

Bet su juo viskas kitaip.

– O kaip tu? – klausiu. – Ką gali pasakyti apie save?

Gūžteli pečiais.

– Mane lengva perprasti. Aš niekšas.

– Žinau.

– Ne, nežinai.

– Dar ir kaip žinau. Visą popietę elgeisi su manim kaip su raupsuotąja. Žinau, koks tu.

Linkteli.

– Gerai, tada žinai, kad nuo manęs reikia laikytis atokiai.

– Neabejoju, kad nebus kitos išeities – kai Erika iškabins rezultatus, vienas kito daugiau nematysim. Ir bėdos kaip nebūta.

– Kodėl taip manai?

– Todėl, kad tu pateksi į kitą etapą, o aš – ne...

Jis nuleidžia akis ir pradeda krapštinėti batraiščius.

– Nebūk tokia tikra. Gerai šiandien pasirodei. Gal net geriau nei gerai.

Tik po akimirkos susivokiu, kad jis ką tik mane pagyrė.

– Vaje, ačiū. Ir tu neblogai.

Jis pažvelgia su kreiva šypsena.

– Ane?

Pakeliu akis.

– Nagi, juk žinai, kad buvai nerealus.

– Taip, tiesa, – pritaria jis ir linkteli.

– Koks tu kuklus.

– Ir gražus. Pats sau pavydžiu.
Papurtau galvą.
– Jei bandai čia patekti trejus metus iš eilės, ką tiek laiko veikei?
Nukreipia akis į koridoriaus gilumą.
– Daugiausia dirbau statybose vienai bendrovei Hobokene. Jie rengia filmavimo aikšteles Brodvėjaus laidoms. Pamaniau, jei jau negaliu dirbti ant scenos, tai bent užkulisiuose padirbėsiu.
– Todėl tavo rankos tokios šiurkščios? – jis susiraukia. – Kai prisilietėm per veidrodinio atspindžio užduotį, pajutau, kad tavo rankos sugrabusios, – priduriu.
Pažiūri į savo rankas.
– Verčiau manysiu, kad jos tvirtos. Nešioti dekoracijas nelengva. Prilygsta velniškai sunkiai treniruotei.
– Todėl tu visas... toks? – parodau į pečius ir rankas.
Jis nusišypso ir linkteli.
– Taip, todėl. Ir todėl turiu pinigų bent porai metų į priekį, jei čia įstočiau.
– *Kai* čia įstosi, – patikslinu.
Su nuostaba pažvelgia į mane taip, lyg nesuvoktų, jog kas nors gali juo tikėti.
– Jei taip sakai, Teilor.
Nebeprašau vadinti manęs vardu. Gal ir geriau, jei vienas į kitą kreipsimės pavardėm, vis tiek nebūsime draugai.
Nors jaučiuosi taip, tarsi jau būtume.
Kurį laiką sėdim tylėdami. Paskui atsidaro durys, pasirodžius Erikai su popieriaus lapu visi staigiai pakylam.
Nuščiūvam ir viliamės geriausia.
– Tuos, kurie pateko į šitą sąrašą, sveikinu. Rytoj dalyvausite antrame atrankų etape. O tiems, kurių pavardės čia nėra, deja, nepasisekė. Galit mėginti kitąmet. Ačiū, kad skyrėte laiko, – prikljuoja lapą ant durų ir dingsta už jų.

Visi skuba prie sąrašo. Pasiruošusi nusivylimui besidau-
žančia širdimi stumiuosi į priekį.

Galiausiai prisikasu iki durų ir sulaikau kvėpavimą.

Sąrašė tik trys pavardės.

Itanas Holtas.

Zo Stivens.

Ir... *Kasandra Teilor.*

Kiti dalyviai atkrito.

Aš apstulbusi.

Sugebėjau.

Rupūs miltai, aš sugebėjau!

Holtas žiūri į sąrašą man per petį ir su palengvėjimu atsidūsta.

– Šūdas kaip gerai.

Kai atsigręžiu, jis nuleidžia galvą ir atsikvepia. Primena mir-
tininką, kuriam atidėtas nuosprendžio vykdymas.

– Labai miela, kad taip dėl manęs džiaugiesi, – tariu. – Ar
kiek nors abejojai?

– Dėl tavęs? Nė trupučio. Sveikinu.

– Ir aš tave. Ko gero, medicinos pasauliui dar bent dieną teks
apsieiti be tavo trykštančio entuziazmo gydyti pacientus.

– Ko gero, – kai jis į mane žiūri, nudiegia paširdžius.

Jaučiu, kad turėčiau ką nors pridurti, bet ant smegenų lyg
tamsus debesis užplaukia, taigi stoviu ir tyliau.

Jis irgi nekalba. Tik spokso. Jo veidas erzinančiai gražiai pa-
trauklus.

– Ką gi, – tariu po nesmagiai ilgos tylos, – pasimatysim rytoj.

Jis linkteli.

– Taip. Žinoma. Iki, Teilor.

Čiumpa krepšį ir nueina, bet žinau, kad iš ryto jį vėl pama-
tysiu. Laukiu to ir bijau.

Dar jokiam vaikinui nieko panašaus nejaučiau.

Neabejoju, kad gera tai nežada.